

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

De erfenis van Robar
Deel 3
Toeranka

Voor Jan

Robar ontstond in één van jouw dromen,
die nu dus eindelijk is uit gekomen,
dit wezen leefde dan wel in het verleden,
maar zal nu vele jaren ook bij ons vertoeven

Doorheen nevel en tijd ontstonden planeten,
waar men tot op heden nooit heeft van geweten

Jane Kievit

Proloog

We spreken van negentienhonderd achteenvijftig. Dit is niet alleen het Expojaar. Het is ook de periode waarin het leven van de veertienjarige John Lapwing heel wat zal veranderen. Al beseft hij dat op dit moment zelf nog niet.

Het begint allemaal in de zomervakantie van datzelfde jaar. John fietst naar de hoeve van zijn grootvader. Hij gaat er op het land helpen. In dit drukke seizoen kunnen ze daar elk paar handen goed gebruiken.

Nog één keer kijkt hij om naar het ouderlijk huis. Dat lijkt vanuit de verte steeds kleiner te worden. Dan gaat hij goed in het zadel zitten en koerst regelrecht naar de hoeve. Anderhalf uur later fietst hij het erf op en ziet daar zijn grootvader, die zoals altijd druk in de weer is.

“Ben je daar eindelijk?” bromt grootvader goedmoedig.

“Zoals U ziet.” antwoordt John en hij springt van zijn fiets.

“Zet je fiets maar in de schuur. Grootmoeder is ergens in huis,” bromt zijn grootvader, terwijl hij even naar de hoeve wijst en vervolgens rustig verder werkt.

Fluitend zet John zijn fiets weg en gaat daarna, met zijn plunjezak over een schouder bungelend, de hoeve binnen. Daar is zijn grootmoeder inderdaad, in de grote keuken, bezig met de voorbereidingen van het middagmaal.

“Daar ben je,” begroet ze hem.

John verwacht dat zijn grootmoeder ook weer gewoon aan het werk zal gaan, nu ze hem gezien heeft, maar voor één keer heeft hij het flink mis. Ze heeft alle tijd om een babbeltje te slaan en een kop koffie met hem te drinken. Daarna wijst ze naar boven en John begrijpt dat hij zijn plunjezak kan gaan uitpakken. Hij loopt de trap op en opent de deur van zijn slaapkamer, die naast de kamer van zijn grootvader ligt. Hij gooit zijn plunjezak op het bed en loopt naar het venster. Dat staat, zoals altijd, half open, om de kamer te verluchten. Hij steekt zijn hoofd uit het raam en ziet in de verte nog net zijn grootvader. Die heeft het erf intussen verlaten en is alweer druk op het land bezig.

Genietend van de warme zon, die op hem schijnt, blijft hij een tijdje staan. Hij houdt van dit uitzicht op de bomenrij, die de akkers van het grote bos scheidt, dat erachter ligt. Dat is ook de reden, waarom hij, zovele jaren geleden, juist deze slaapkamer heeft gekozen. Hij beseft niet dat hij al een hele poos voor het venster staat. De torenklok van het kleine dorpskerkje begint te luiden. John schrikt op. Hij verwondert zich erover dat hij zo lang voor het venster heeft gestaan. Er is namelijk alweer een kwartier van zijn kostbare tijd verstreken.

“Sta ik hier echt al zo lang?” trekt hij verdwaasd zijn hoofd terug en draait zich om naar het bed. Daar ligt de plunjezak nog altijd te wachten om uit gepakt te worden. Hij opent deze vlug en begint de meegebrachte spullen in de kasten te leggen.

“Zo, dat is klaar.” spreekt hij even later tevreden tot zichzelf. Hij loopt terug naar beneden. Daar beduidt zijn grootmoeder hem dat hij best nog wel naar de akkers kan gaan. Er is altijd wel iets te doen op het land. Hij knikt haar toe en loopt de deur uit. Vervolgens wandelt hij rustig naar het land. Daarbij wordt hij op de voet gevolgd, door Johnny Junior de herdershond van zijn grootvader. Die is altijd blij als hij zijn maatje weer ziet.

Op de akkers gekomen wil John meteen een schoffel nemen om het onkruid te wieden. Zijn grootvader kijkt op en ziet wat hij wil doen. Hoofdschuddend neemt hij hem de schoffel weer af.

“Morgen.” bromt hij, als John verbaasd naar hem kijkt.

“De dag is nu nog lang genoeg om een flinke boswandeling te maken.”

John begrijpt meteen wat zijn grootvader bedoelt. Hij fluit Johnny Junior, die luid blaffend komt aan rennen. Even later lopen ze naast elkaar, in de richting van het bos. En het is maar goed dat John niet weet wat er hem nog allemaal te wachten staat. Rustig wandelt hij, met Johnny Junior, tussen de bomenrij, het bos in, regelrecht naar de vijver. Aan de rand van het water gaat hij zitten. Hij geniet van de stilte die er heerst. Behalve kwinkelerende vogels en het ruisen van de wind is er niets te horen. Hij blijft een hele poos op zijn plekje zitten. Uiteindelijk gaat hij er zelfs bij liggen. Vervolgens valt hij pardoes in slaap. Naderhand kan John moeilijk zeggen hoe lang hij geslapen heeft. Maar plots wordt hij wakker en staart verbaasd naar de lucht. Die is nu niet meer schemerachtig maar vertoont een roodgouden gloed. Die gloed lijkt langzaam te veranderen, alsof er weldra een onweer zal los barsten. Zijn gedachten zijn nog niet koud als er even later inderdaad een heus noodweer over de vijver trekt. De hemel staat in lichterlaaie. Dan schiet er nogmaals een bliksemflits door de inktzwarte lucht. De flits houdt juist boven de vijver stil en even schijnt er een fel licht op het water. Het is nu pas dat John ziet hoe wild het water rond kolkt. Dit bizarre fenomeen lijkt een eeuwigheid te duren. Maar op zijn horloge kijkend ziet John dat er slechts een tiental minuten zijn voorbij gegaan. Eindelijk trekt de duisternis weg en is de hemel weer even blauw als voorheen. Verbluft staart John naar de vijver. Vervolgens kijkt hij verdwaasd om zich heen. Maar alles is weer normaal. Er niets van begrijpend staat hij recht en loopt van de vijver weg. Johnny Junior rent hem achterna, terwijl hij nadenkend naar de hoeve wandelt.

Naarmate John steeds verder van de vijver weg loopt, vervaagt de herinnering aan wat er gebeurd is. Op het erf gekomen, lijkt hij alles vergeten te zijn. Na het avondmaal praat hij nog even met zijn grootmoeder, terwijl zijn grootvader de krant door neemt. Na het lezen van de krant doet zijn grootvader de avondronde langs alle dieren om te zien of alles in orde is. Precies om half tien is hij al terug en dat is voor John het sein om te gaan slapen. Hij gaat naar boven, trekt zijn pyjama aan en kruipt in bed. Hij valt als een blok in slaap en wordt niet pas wakker als de haan weer kraait.

1

De volgende morgen is John al vroeg wakker. Hij hoort zijn grootmoeder, beneden in de keuken, koffiebonen malen. Even later dringt de geur van verse koffie door zijn neusgaten.

“Hm, verse koffie en twee boterhammen met ei en spek. Lekker!” bromt hij in zichzelf. Hij haast zich met wassen en aan kleden en is nog net iets eerder beneden dan zijn grootvader, die ook altijd heel vroeg op staat. Na een stevig ontbijt zijn ze al op weg naar het land, terwijl grootmoeder de koeien begint te melken. Dat doet ze driemaal daags, dus zowel, ’s morgens, ’s middags en ’s avonds. Daarna ruimt ze de keuken op. De rest van de dag houdt ze zich bezig met tal van huishoudelijke karweitjes die haar dagelijkse wederkerende aandacht vragen.

Ook op het land moet er heel wat gedaan worden. Bij de akkers gekomen, drukt zijn grootvader hem nu zelf een schoffel in de hand. Even later is John al druk bezig met het wieden van het onkruid dat tussen de plantjes staat. De hele morgen werken ze hard door. Na het middageten begint zijn grootvader met het maaïen van de eerste akker. John mag het paard mennen. Hij vindt het prachtig. Maar het duurt wel even eer de eerste akker eindelijk gemaaid is. geweest. Omdat de vroege avond al in valt, vindt zijn grootvader het niet de moeite waard om nog aan een nieuwe akker te beginnen.

“Morgen is er weer een dag.” bromt hij tevreden.

“We zijn voor de eerste dag al goed op geschoten.”

Samen zetten ze het paard weer in de stal. De maaimachine wordt eveneens, keurig opgepoetst, weer op zijn plaats gezet. Grootvader geeft zijn trouwe viervoeter vers haver en stro. Ook wordt de drinkbak met zuiver water gevuld. Daarna loopt hij samen met John weerom naar de hoeve.

“Voor vandaag is het mooi geweest. Straks rest me enkel nog de avondronde. Dus gaan we nu eerst eten. De avondboterham zal intussen wel klaar staan.” wast grootvader zijn handen aan de pomp, die naast de achterdeur van de hoeve staat. John volgt zijn voorbeeld en even later schuiven ze aan tafel.

Na het avondeten, leest zijn grootvader, net zoals de vorige dag, het dagblad. Maar grootmoeder doet nu wat verstelwerk. John zit rustig in een boek te lezen. Weer is zijn grootvader, na de avondronde, om half tien terug. John klapt het boek dicht, zegt zijn grootouders wel te rusten en gaat naar boven. Hij kleedt zich uit, trekt zijn pyjama aan, kruipt in bed en valt weerom als een blok in slaap.